

El drama basc

L a trama: Barcelona i el País Basc. Ainhoa és una pianista d'èxit que fent *footing* s'assabenta d'un atemptat etarra, a conseqüència de la notícia és víctima d'un accident de trànsit que li reviu records d'adolescència, quan va ser testimoni d'un altre atemptat.

La pel·lícula: Fa cinquanta anys que el terrorisme etarra omple de víctimes i de damnificats el territori espanyol. *Felicidad perfecta* s'afegeix a la llarga llista de pel·lícules (*Estamos invitados*, *Tiro en la cabeza*, *La pelota vasca*, *Operación Ogro*...) que han tractat la qüestió basca. Jabi Elortegi (Bermeo, 1969) és un realitzador procedent de la televisió que debuta en el cinema adaptant la novel·la *Zorion Perfektua* d'Anjel Lertxundi. Amb to de drama personal i familiar, el film tracta les conseqüències que el nacionalisme etarra ha tingut (i té) en la societat basca, obrint ferides i traumes de difícil cauterització. I també de com aquest drama s'exporta enllà del País Basc. En aquest sentit és clara la referència a l'assassinat d'Ernest Lluch

Felicidad perfecta

Director: Jabi Elortegi.

Intèrprets: Anne Igartiburu, Alberto Berral, Aia Kruse, Félix Arkarazo, Elena Irureta, Zorion Eguilor. Espanya, 2009. 90 minuts. Rambla.

en el film. Elortegi munta un discurs que sona a justificació ("si vosaltres patiu, nosaltres encara més") i ho fa amb una estructura dramàtica fragmentària, que bascula en el temps i l'espai. De 1987 al País Basc, al 2008 a Barcelona, amb el retorn dels protagonistes, l'Ainhoa i l'Imanol, al poble natal. Aquests salts narratius permeten dimensionar sentimentalment l'abast del conflicte que viu la protagonista, en la pell de la televisiva Anne Igartiburu, del tot convincent en el paper d'una dona jove perseguida pel seu passat, que se l'imposa. El títol *Felicidad perfecta* ressonaria amb (cruel) ironia si no fos que fa referència al concert per a piano del mateix títol, de Robert Schumann, que interpreta al piano l'Ainhoa-Igartiburu. En resum, un benintencionat per honest film basc sobre bascos, destinat tant al consum interior i com a l'exterior.

La imatge: Ainhoa regressant al lloc on va presenciar l'atemptat quan era adolescent, topant-se amb l'Imanol.

La frase: "Les veritats que no s'han dit a temps, es tornen contra nosaltres", admet el pare d'Ainhoa. És un dels tants problemes familiars i socials que comporta el silenci còmplice.

La recomanació: Interessant per atansar-se al sentit humanista i fílmic de la novíssima cinematografia basca.

LA MONTANA

9/10/09